

UN ESTIU DE LLUNA PLENA

Teresa Broseta

Il·lustracions d'Àngela Gallego

TÀNDEM

1. UN POBLE FANTASMA

autobús frenà tan bruscament que em faltà poc per eixir disparat del seient. Ma mare, sense alterar-se, comentà:

–Doncs ja estem ací.

–No me n’havia adonat –vaig contestar-li, irònic.

–Doncs, sí.

Vaig sospirar. Amb ella, emprar la ironia és tan inútil com emprar un drap per a eixugar la mar! En un tancar i obrir d’ulls, la gent baixà de l’autobús i es dispersà. Ma mare i jo ens quedàrem sols, com si fórem els únics habitants d’un poble fantasma. Cosa que no tenia res d’estrany, perquè era migdia, era el final de juny i el sol queia en vertical i sense pietat, amenaçant de torrar-nos com un parell de xulles.

Vaig observar la plaça mentre la creuàvem. No calia un gran esforç, la veritat siga dita. Res per ací, res per allà! Un bar amb la porta entreoberta, una església sense campanar, l’edifici gran i lleig de l’Ajuntament, un grapat d’arbres raquítics i poc més. Quin avorriment! No m’estranyava gens ni miqueta que ma mare haguera tingut pressa per abandonar aquell poble...

–Quants anys feia que no hi tornaves?

–Quina pregunta! –protestà–. Quan tu tenies tres anys. No te'n recordes?

–La meua memòria no arriba tan lluny, mare. Però se'm donen bé les matemàtiques... Huit anys, en fa!

De nou vaig malbaratar l'enginy i el sentit de l'humor, perquè no em vaig guanyar ni un somriure ni una paraula més. És que no aprenc!

Caminàrem una estona sense creuar-nos amb cap ésser viu. Ni gats, ni gossos, ni gent, ni música, ni veus... Un silenci de cripta! En deixar arrere el poble, la mar ens inundà els ulls de blau, ens esguità la pell d'aigua fresca i ens va omplir de brea el nas i de sal la llengua. I, sobretot, ens va ensordir amb el brogir de les ones, que dissimulava la falta de conversació. Aquell panorama m'eixamplà el cor, però ma mare no semblava adonar-se de tanta bellesa. Em va fer llàstima. Feia massa temps que no gaudia de res. Tant, que se li havia oblidat com fer-ho.

Abans que la carretera començara a empinar-se sobre la mar, dibuixant a poc a poc el perfil del penya-segat, vaig albirar una casa entre els pins. Vaig cridar d'alegria, però em durà menys que un gelat al sol.

–No, home, no! –exclamà ma mare–. Que no saps que l'àvia viu a dalt del penya-segat?

Vaig callar. Ho sabia, clar, però m'havien enganyat les ganes.

–I qui viu ací? –vaig preguntar.

–Una família de pescadors, si no és que han canviat molt les coses.

No vaig dir més perquè, en aquell moment, una veu clara com l'aigua sonà al meu costat.

–Hola!

Era una xiqueta. Una xiqueta prima i desgarbada, amb els peus descalços i els genolls negres, amb els cabells llargs del color de l'arena i un somriure que li creuava de part a part la cara. Ma mare la saludà sense frenar el pas. Jo em vaig parar per tornar-li la salutació i el somriure, però em va eixir fatal. Perquè estava esgotat, acalorat i assedegat, naturalment, però també perquè em feia una mica de vergonya. Però el que compta és la intenció, no?

–On aneu a estes hores? –demanà, encuriosida.

–A dalt del penya-segat –vaig sospirar–. A casa de la meua àvia.

–Lluna és la teua àvia?

Semblava impossible, però el somriure se li va fer més ample encara.

–Sí! Passaré l'estiu amb ella –vaig contestar de seguida, perquè ma mare s'allunyava perillosament–. Me n'he d'anar. Suppose que ens veurem.

–No ho dubtes! –em cridà mentre desapareixia dins de la casa.

Vaig accelerar el pas per tornar a posar-me al costat de ma mare, però un soroll m'obligà a girar-me una altra vegada i a llançar una exclamació de sorpresa. La xiqueta corria cap a mi amb el millor regal possible en aquell lloc i a aquella hora: una botella d'aigua fresca!

–La necessitaràs! –esbufegà–. Ja me la tornaràs un altre dia!

Vaig atényer ma mare abans d'arribar al cim del penya-segat, més cansat i més suat que abans, però també més

tranquil. Aquella xiqueta, sense saber-ho, m'havia llevat un pes de l'ànima. Perquè jo, a l'àvia, l'havia vista poques vegades, i no sabia què podia esperar d'aquell estiu. Però el seu somriure s'havia eixamplat en esmentar-la, i això m'obligava a donar un vot de confiança a la desconeguda àvia Lluna.

–Vols aigua, mare?

I aleshores, mentre li oferia la botella, vaig veure una imatge que em va fer cridar de sorpresa. Que jo cridara no era res extraordinari, perquè soc cridaner per naturalesa, però que ho fera ma mare era un esdeveniment digne d'eixir en els diaris. Els meus ulls anaven de la seua cara al cim del penya-segat una vegada i una altra. No sabia quin panorama m'impressionava més!

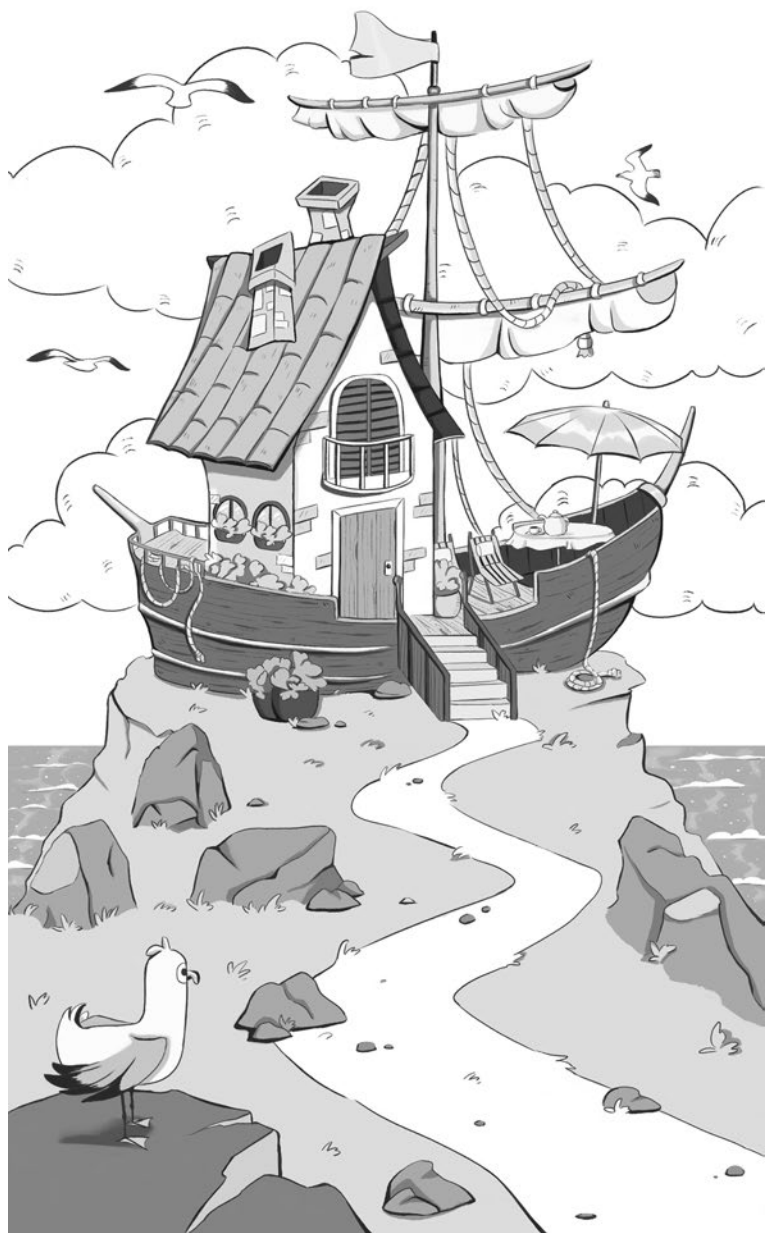
Sobre el penya-segat, absurd com una al·lucinació, un vaixell encallat s'abocava a l'horitzó amb gosadia. El casc de fusta polida, coronat per dues xemeneies, brillava al sol com si fora de bronze. Les finestres, totes redones, s'obrien ací i allà com ulls admirats. I en la proa, quasi penjant sobre l'aigua, un enorme para-sol blanc protegia una taula i un parell d'hamaques que semblaven comodíssimes. Quina meravella!

Plantada al mig de la carretera, ma mare ballbotejava.

–Però... què? Com ha...? És... Mare meua!

No l'havia vista mai tan astorada. I m'agradava, perquè era la primera reacció normal que li veia en molt de temps. En els últims quatre anys, per ser exacte. Des que se n'anà mon pare, per ser més exacte encara.

–Què passa, mare? Tant ha canviat des de l'última vegada?

–Ha canviat del tot! Abans era una casa i ara és... Ara és un vaixell de vela!

I aleshores, per sorpresa, esclatà en unes rialles que m'agranaren de damunt la calor, el mal humor i el cansament. Alçant la maleta com si fora una ploma, vaig arrancar a córrer cap a la casa vaixell.

–Vinga, mare! A l'abordatge!

I ella, com si tornara a ser per un instant la xiqueta que havia crescut en aquell penya-segat, va córrer amb mi els últims metres.

2. UN VAIXELL ENCALLAT

No ens donà temps a tocar el timbre. La porta es va obrir de colp i, entre lladrucs histèrics, una cosa negra i peluda va eixir disparada cap als braços de ma mare. Jo em vaig fer a un costat per instint. M'agraden els animals, però em posen una miqueta nerviós els animals desconeguts.

–Calamar! –crijà ma mare, amb autèntica alegria–. Encara em recordes?

L'animalet, sense deixar de lladrar, li llepà la cara amb entusiasme. Era evident que la recordava! Jo estava tan estranyat que no em vaig adonar que algú havia eixit darrere del gos.

–Guillem! –exclamà una veu càlida i musical–. Quines ganes tenia de veure't!

No sé si va ser per imitació de Calamar, però jo també em vaig llançar directament als braços de l'àvia Lluna. Uns braços frescos, suaus i blanets, com fets de bromera. Quan vaig afonar el nas en el seu coll, una intensa aroma de mar em va córrer per les venes com la pólvora. Quasi havia oblidat la seua cara, però aquella olor em despertà records antics, difuminats pel pas del temps: una pilota de colors que redolava per l'arena, un plat ple de galletes, una cançó que sonava com la remor del vent...

–Em recorde de tu, àvia! –vaig exclamar, emocionat i sorprés.

–No esperava menys, Guillem! –contestà amb una rialla contagiosa.

–I per a mi no hi ha una abraçada, mare? –demanà ma mare.

L'àvia em deixà anar.

–Totes les que vulgues, filla meua! Totes les que vulgues!

S'abraçaren amb emoció i força, com pertocava a una mare i una filla que no s'havien vist en molt de temps. Era bonic de veure. Molt bonic. Llàstima que, mentrestant, Calamar no deixava de llepar-me els turmells!

–Què li passa? –vaig preguntar–. No es recorda de mi? O és que no li agrada?

–És que no et coneix, Guillem –m'explicà l'àvia–. Però ho arreglarem de seguida.

Ma mare agarrà Calamar en braços i me l'acostà a la cara.

–Mira, Calamar –va fer l'àvia–. És Guillem, el meu net. Espere que sereu bons amics.

El gosset, com si entenguera totes les paraules, em llepà el nas, i jo li vaig gratar una miqueta el cap. Quan tornà a terra, ja tranquil, vaig preguntar el que em preocupava.

–Com és que no em coneix? No és la primera vegada que em veu, encara que jo no me'n recorde!

L'àvia em tragué de dubtes.

–Ho és. L'altra vegada, ton pare no deixà que Calamar se t'acostara. Li feia por que t'encomanara alguna malaltia, o que et mossegara, o jo què sé... Com si el pobret meu fora capaç de fer una cosa així!

Vaig notar un matís estrany en la veu de l'àvia, com si parlara només amb mitja boca, menjant-se una part del que volia dir. Però estic avesat a viure amb ma mare, que parla poc i menys, i soc un expert en entendre el que no es diu. Em vaig adonar que mon pare no li agradava gens ni miqueta. Ni un pèl. I, encara que no em semblava bé del tot, tampoc li ho podia retraure.

Se'm posà una bola d'espart a la gola, com sempre que algú parla malament de mon pare, encara que siga amb tanta delicadesa. Perquè va fer una cosa molt lletja, que va ser desaparèixer de les nostres vides sense avís, però fins i tot així és mon pare. Un pare al qual no veig quasi mai, que només em telefona de tant en tant i m'envia regals d'aniversari. Un pare que està tan ocupat amb la seua nova família que no té ni un minut per a l'antiga, que soc jo. Un bunyol de pare, si es vol; però un pare, al cap i a la fi. I a ningú li agrada que malparlen de son pare.

Vaig començar a fer sorolls estranys, mirant d'engolir-me la bola d'espart. I crec que ma mare se n'adonà, perquè digué de seguida:

—Vinga, mare! Conta'ns com es va convertir la casa en un vaixell... No puc creure que no m'hagueres dit ni una paraula!

—Va ser l'últim regal que li vaig poder fer, a ton pare —sospirà l'àvia Lluna—. Un regal preciós, no és veritat?

—Sí —vaig dir, engolint-me per fi l'antipàtica bola—. És la casa més bonica del món!

L'àvia, contenta del meu entusiasme, en donà detalls mentre ens ensenyava tots els racons de la casa.

—Quan els metges li digueren que ja no podia eixir a pescar, l'avi es posà molt trist. No menjava, no dormia, no somreia encara que li fera cosquerelles... I tenia els ulls sense llum, sense ganes de viure. Semblava un mort vivent!

Sense voler, vaig mirar ma mare. Això que contava l'àvia no era el mateix que li passava? L'avi s'havia deprimint quan li prohibiren eixir a pescar. Ella, quan se n'anà mon pare. Era possible que la història de l'àvia em donara alguna pista...

—I què passà? —em vaig impacientar.

—Passà que, un bon dia, vaig pensar: caram, una cosa és pescar i una altra és anar en vaixell! —somrigué l'àvia—. I vaig decidir convertir la casa en un vaixell. Encallat, però vaixell encara!

—I l'avi es va curar?

—No immediatament. Al principi, pensà que m'havia tornat boja. Ell i tot el poble, la veritat! Però un dia me'l vaig trobar a la terrassa de proa, mirant cap a la mar amb un somriure. I des d'aquell moment, passet a passet, l'avi tornà a ser el d'abans. I estigué content fins al final, sabeu? Fins que el portàrem a l'hospital... Te'n recordes, Guillem, d'haver-lo visitat a l'hospital?

Sí, recordava vagament un home tan vell i tan arrugat que a penes alçava els llençols. No era un gran record, però era el que tenia!

—Més o menys —vaig contestar—. Em sembla que li vaig portar un dibuix...

—Exacte! —s'entusiasmà l'àvia—. I saps què li havies dibuixat, Guillem?

—No.

–Un vaixell! –exclamà, emocionada–. Veges quina casualitat! Sense posar-nos d'acord, els dos li regalàrem un vaixell.

–Que bonic... Veritat, mare?

–Molt –em contestà, a espai–. I tota una bogeria per la teua part, mare!

Riguérem els tres. Contagiat de la nostra alegria, Calamar botava al nostre voltant com si tinguera ànima de cangur.